

ČEŠI A JEJICH SAMIČKY aneb ČEŠKY A JEJICH SAMCI

František Ringo Čech

Galén

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2011

Motto:

Mám rád ženy, ty mlčenlivé soudruhy...

(Wolker / Čech)

ČEŠI František Ringo Čech
A JEJICH SAMIČKY
aneb **ČEŠKY**
A JEJICH SAMCI

ČEŠI František Ringo Čech
A JEJICH SAMIČKY
aneb ČEŠKY
A JEJICH SAMCI

*Pravdivé příběhy ze života českých vlastenců a vlastenek,
potomků knížete Přemysla a kněžny Libuše,
aneb Poučení z krizových let, od narození do smrti!*

František Ringo Čech

**ČEŠI A JEJICH SAMIČKY
ANEB ČEŠKY A JEJICH SAMCI**

První vydání v elektronické verzi

Vydalo nakladatelství Galén, Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

Editor PhDr. Lubomír Houdek

Šéfredaktorka PhDr. Soňa Dernerová

Odpovědný redaktor Radek Lunga

Grafická úprava Marta Šimková, Galén

Fotografie obrazů z archivu autora

Na obálce autorův obraz Eurokoupel v Jizeře (2007)

Sazba Monika Vejrostová, Galén

Tisk Glos, Špidlenova 436, 513 01 Semily

G 271005

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

Copyright © Galén, 2007, 2011

ISBN 978-80-7262-798-1 (PDF)

ISBN 978-80-7262-799-8 (PDF pro čtečky)

Kniha není vhodná

**pro mládež do osmnácti let
pro komunisty
a pro feministky!**

Ringo, přicházejí tvoji věrní (1997)

MUŠKETÝR PO 14 LETECH

9

aneb předmluva k soubornému vydání

Mám velkou radost, když dochází k novému vydávání mých knih. A obzvláště když s návrhem na reedici přijde renomované nakladatelství, aniž bych u nich pucoval kliky a snažil se vetřít do pozornosti zodpovědného redaktora drobnými službičkami a úsluhami. O něčem to svědčí! O čem?

1. V Čechách a na Moravě se pořád hodně šuká, a proto se moje knihy líbí, protože já o ničem jiném nepíšu. A proč taky, vždyť ani vás, moji milí čtenáři, nic jiného nezajímá! A protože si to uvědomuje právě nakladatelství Galén, které má o této činnosti díky své hlavní profesní specializaci dobré informace, vědí ve vedení, že jdou do minimálního rizika.
2. Ocelové jádro mých čtenářů se nerozpadlo (přibližně 6000 dle mých nákladů), ba, řekl bych, stále mohutní. To jsou moji věrní! To je moje generace Beatles, kteří si ode mě koupí všechno, i kdybych vydal třeba CD »Mistrovo půlnoční chrápání« nebo knihu bez textu! Tato Ringova legie (6000 členů) budí strach i v politických kruzích, vždyť soudruh Fidel Castro zaútočil na kasárny Moncada s mnohem menším počtem lidí! Ale chci je uklidnit. Povel k útoku na Hrad dám pouze v krajním případě a navíc jen se souhlasem NATO. Proto poptávka inteligentních, výjimečných lidí po mých knihách roste a vyvolává i fyzické konflikty s knihkupci hlupáčky, kteří moje knihy nemají v regálech. Ač nepřítel fyzického násilí, v tomto případě jednání mých věrných schvaluji: »...nemáš Ringa? Tumáš po hubě!«

3. S velkým úspěchem na trhu se setkala i moje poslední kniha »Cucurucuců«, o níž mi mnozí z vás napsali, že vůbec nevědí, o čem to je. Musím se přiznat, že i mně také smysl knihy uniká, a nevím, co jsem vlastně svým posledním dílem chtěl říci.

Chtěl jsem psát o utrpení chudých lidí v Jižní Americe a zřejmě se mi to vymklo! Přesto si vzpomínám, jak jsem se při psaní »Cucurucuců« (Cucurucuců je mladá, krásná mulatka, mnohonásobně znásilněná) srdečně nasmál a příjemně sexuálně vzrušil. Ostatně nevědět, o čem čtete, není žádná ostuda! Já sám už podesáté začínám číst Odyssea od Jamese Joyce a pořád vím úplný hovno, co chtěl geniální spisovatel říct. Proto se k »Cucurucuců« hrdě hlásím. Podařilo se mi navršením nesmyslů, nelogičností, oplzlosti, vyřizováním účtů, neodbornosti a neznalosti historie a zeměpisu popisované země vytvořit umělecké dílo, které předběhlo svoji dobu! Ano! Takhle nějak bude vypadat literatura přicházejícího století. A Ringo jako vždy v čele avantgardy!

Perla, kterou držíš v ruce teď, je kritickým přepracováním knih, které vyšly samostatně, a sice »Češi a jejich samičky« a »Češky a jejich samci«. Spojili jsme je v jednu knihu, zbavenou literární vaty a fakt, která byla v době vzniku zajímavá, ale dnes po nich pes neštěkne. Nelekejte se! Čuňárny zůstaly zachovány! Co mě vyděsilo a naplnilo zoufalstvím a bezmocí, byl můj úvod napsaný před 14 lety ve Španělsku! Jak se v něm dočtete, filozofuji a naříkám v den svých padesátých narozenin, že je mi padesát a nevidím smysl dál žít! Bože, co bych za to dal, aby ta proklínaná padesátka byla zpátky, ale ani Bohovi!

Teď, když píší tyto řádky, je mi šedesát čtyři! Do prdele! Prokletá příroda! Prokletá evoluce! Prokletá vesmírná inteligence! Prokletí Anunakové na Nibiru!

(Všimněte si, že Boha neproklínám, vždyť co kdyby náhodou byl?!?!? Co potom! Neradno si ho rozházet, ale vzhledem k tomu, že všechno ví, musí vědět, jaké mám vztek! A přesto s tím nic neudělá!!!)

Co mě vyděsilo vzápětí, bylo zadání nakladatelství Galén na jmenný rejstřík. Nemohu si odpustit vsuvku: můj počítač – nenáviděný stroj – mi

podtrhl červeně slovo Galén (to technokratický hovado to slovo nezná!) a víte, co mi nabídl za alternativy? Galin / Galon / Galán / Galér. No není to hovado?

Tak to byla chvilka humoru, a zpět k jmennému rejstříku! Ten se používá, když čtenář některá jména v knize nezná a neví, o koho jde. Generace Beatles přece ví všechno! Ale dorostli nám noví spoluobčané – diváci českých televizních seriálů, vyholené, bezvlasé bedny, potetovaní blbečkové a propíchanci. (Viděl jsem na fotce diamant v řitním otvoru – fakt, a byla to bělošská prdel!)

Narodil jsem se v první polovině minulého století a rodný list mám německy od Reinharda Heydricha – říšského protektora! No a protože to, co jsem právě napsal, zatím není ve jmenném rejstříku, hned to pro vyholence, potetovance, propíchance a mladé kreativce z USA vysvětlím, aniž bych se znovu zapletl do podrobností (Gabčík, Opálka, Gorazd, Čurda, říše, protektorát...). Reinhard Heydrich = zlý člověk, nepřítel Čechů, zabit hodnými lidmi – Čechy vojáky – hrdiny z Velké Británie.

Požadavek na jmenný rejstřík mě zprvu pobouřil, ale vzápětí jsem se znovu vrátil do reálného světa tržní ekonomiky. Vždyť jako autor mám zájem, aby mě četli i výše jmenovaní kretění, a navíc mám zodpovědnost vůči nakladatelství.

Zde bych známé olympijské »Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!« trochu pozměnil na »Není důležité být čten, ale být koupen!«

To, že nevědí, kdo byl Pete Kaplan, Miki Volek nebo komunisti, to jim odpustím. Kup si knihu, a nazdar! Jestli si ji přečteš, nebo s ní podložíš skříň, už naši honorářovou účtárnu nezajímá. Mě ano, ale »není na světě člověk ten, který by se zalíbil lidem všem«!

Co mě potěšilo, je fakt, že nyní sdílím nakladatelství se svým velkým oblíbencem akademikem dr. Koukolíkem. Miluji jeho knihy a chodím na všechny jeho přednášky. Doktor Koukolík je Grygar české medicíny! Ptáte se, jak může člověk jako já obdivovat vynikajícího vědce, slušného, taktního, používajícího jasnou, vybranou, pregnantní a srozumitelnou češtinu? Inu, protiklady se přitahují. Ale jedno máme společné! Jsme oba poslové špatných zpráv! Když jsem ještě jako poslanec jezdil po besedách a mluvil ke svým milým Čechům, ptali se mě mladí lidé po vystoupení:

»...a co máme dělat, pane Čech? Máme se oběsit?« Tak i já odcházeje z přednášky doktora Koukolíka rozhlížím se a hledám vhodný trám... Má vůbec cenu v tomto světě psát knížky? Ano! Rozhodně! Stále je tu ta možnost podložit s nimi kymácející se skříně!

František Ringo Čech
císař českého hardrocku, básník lásky a sexu

SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE!

Psáno v městě Praze nad Vltavou, řekou, léta Páně 2007

Žádná moje kniha se nenarodí v devítiměsíčním vývojovém cyklu. Každá je přenášena a tahle dokonce jako plod slona, který se vyvíjí v těle matky asi dva roky. Vím, o čem by měla být, a mám jasnou představu, čili nejeví se mi v hrubých konturách, ale vidím ji jasně, zřetelně a už se raduju, jaká bude skvělá. Místo toho, abych si sedl a psal, chodím... žvaním... telefonuju... piju kafe... někam jedu... maluju obraz... stavím dům... věnuji se politice... věnuji se Slávii... čumím do zdi... a zase žvaním... telefonuju... piju kafe... atd. A než se, milý čtenáři, naději – rok je v prdeli! A kniha nikde! A kniha nikde! A kniha nikde!

Ještě v dobách, kdy jsem kraloval na nebi populární hudby, rozšiřovali mí konkurenti fámu o neskutečně pilném Ringovi, který za své úspěchy vděčí jen a jen obrovské pílě a nadlidskému úsilí, které je toho příčinou. Přitom je to tak prosté. Obrovská píle dokáže přemístit vagón zeminy, ale stvořit umělecké dílo můžete pouze políbením múz, díky vrozenému talentu a inspiraci Boží!

Vzpomenu si vždycky na větu, kterou říkal Jaroslav Ježek Janu Werichovi – Jeníku, kdyby tak ti lidi věděli, jak je to snadné, když to umíš!

Faktem je, že jsem materiál k této knížce shromažďoval více než čtyři roky, nijak zvlášť pilně, a budu to názorně demonstrovat. Myslím si, že činy a myšlenky, které vznikají v čase a prostoru, se od něho nedají oddělit a že k němu patří, a protože jsem pověřivý a dbám na časovou posloupnost, musím po téhle předmluvě zařadit do knihy materiál, který jsem napsal před rokem.

Chtěl bych, milý čtenáři, abys věděl, jak je to vlastně s mou pílí, abys věděl, kdy, kde a jak knížka vznikala, jak jsem byl rychlý, kde jsem s ní všude brouzдал, kdy jsem od ní odběhl a věnoval se bloku (viz nahoře)

chodím... žvaním... telefonuju...! Myslím, že je to nápad, který by ti měl přiblížit moji práci i moji knihu. Vím sám, jak jsem hned viděl cizí dílo jinýma očima, nějak důvěrnějc, byl jsem více vtažen, když jsem se dozvěděl třeba: »psáno ve Splavech nad jezerem v srpnu 1939« nebo »psáno v zákopech u Zborova...« atd.

Musím přiznat, že jsem obdivoval a trochu i záviděl, když jsem ležel na pohovce na Vinohradech, četl, že autor knihu psal třeba na Krétě, nebo ještě lépe – psáno v Paříži a Londýně, dokončeno v Kapském Městě 1964!

A protože podle sebe soudím tebe, tak se mohu taky pochlubit – je červenec, páteho, úterý, 17.55 hod., San Feliú de Guixols, hotel Eden Roc – Španělsko.

To je slušný, ne? Aspoň, milý čtenáři, vidíš, že nejsem žádný ořezávátko, ale spisovatel už skoro světový. Ostatně Hemingway tuším taky začínal ve Španělsku.

Tak abych se vrátil, co jsem vlastně chtěl říci, zkrátka tuhle knížku jsem začal psát před rokem, kdy jsem měl pocit, že uzrála a teď ji v jednom tahu napíši. No a vidíte, nenapsal, všeho všudy necelé tři stránky. Teď jsem začal jinak a už se mi sem jaksi nehodí, ale patří sem, a protože jsem, jak už jsem se přiznal, pověřivý, tak sem ty stránky vsadím, bojím se pomsty ukřivděných věcí. Nic se tím nedá zkazit, ostatně knihu si zkazím jinak.

Paní doktorka Pilátová, která redigovala většinu mých knih a ke které jediné se nestydím přinést svůj rukopis s pravopisnými chybami, aby z něj udělala rukopis vzdělance, mi řekla: ...Takový je to pěkný, když jsem se začetla, a vy to nakonec vždycky zkazíte!

Úvodem své knihy jsem chtěl psát o čase, poněkud z větší hloubky a filozoficky. Teď, když to čtu, jsou to pěkné kraviny. Posuďte sami:

Je 26. srpna 1993. Pomalu končí léto, a než se nadějeme, budou tu další Vánoce! Pane Bože, to to letí! Čím dál tím rychleji a já mám pocit, že se vnímání času zrychluje úměrně tomu, jak člověk stárne, a mnoho věcí probíhá rychleji, než když jsem byl mladej kluk. Koupil jsem si malý domek se zahrádkou, a tak poprvé v životě sleduji vegetační období několika ovocných stromů. Normálně si toho nevšimnete, to musíte čumět oknem celý rok do zahrady, teprve potom vám to dojde.

Do domečku jsem se nastěhoval v únoru, kdy milosrdný sníh zakrýval charakter čtvrti, kde nyní žiji. Několik přátel nezávisle na sobě mi řeklo, že by se u nás v Modřanech mohla bez velkých úprav točit bitva u Kurska nebo obléhání Stalingradu.

Topil jsem v kamnech a těšil se na jaro. Maluji obrázky a koukám při tom z okna na tři stromy, jednu větší třešeň a dvě jabloně. Zasněžená zima je velice krásná, ale pro mě, jako naivního malíře, strašně těžká.

Já musím všude malovat sluníčko, a není to tím, že bych měl odpor k ostatním ročním obdobím, ale neumím je namalovat. Neumím mraky, neumím zataženo, zkoušel jsem zasněženou krajinu, ale moc se mi nevejde. Vypadá to jako letní krajina s rozloženěma bílejšma prostěradlama, zkrátka a dobře – ještě jsem tomu nedorost. Zima je těžká, tak na ni koukám skrz okno a maluju velký žlutý sluníčka.

Pak náhle přišlo jaro. V pondělí sedám k psacímu stolu a zírám – třešeň je obalena květy. Jaká nádhera! Beru si bundu a sedám si na židli ven ke stromu. Je to neuvěřitelná krása, to se mi to teď bude pracovat!

Sedím, píšu, koukám na tu nádheru – sedím, maluju, koukám na tu nádheru, na ten optimismus, na tu chuť do života!

Že jsem uvedl pondělí jako den, kdy třešeň rozkvetla, mělo svůj důvod. Ve čtvrtek začala třešinka opadávat, v pátek trochu sprchlo, a bylo po jaru! Než jsem se vzpamatoval, v takovém rychlém tempu, ani jsem ji neužil, nevstřebal tu nádheru. A náhle konec – šmytec – utrum. Opadala. Následovaly obě jabloně ve stejné kráse a stejné rychlosti a ve mně zbyla těžká deprese, jak kratičký úsek je od zrození ke smrti, od vzniku ke zmaru!

UVědomil jsem si, že stejným tempem cválá lidský život a pohled nazpět jeví se člověku jako týden, byť by šlo o pětatřicetiletý úsek života. Připadá mi to jako včera, kdy jsem byl na prvním jazzovém festivalu v Divadle Na zábradlí nejmladší ze všech účinkujících, společně s Tondou Gondolánem. Ach! Kdeže ty loňské sněhy jsou!

Fakt je, že na to mám krásné vzpomínky, ale k čertu se vzpomínkami! Ty jsou ti platný jak mrtvýmu zimník. Nevím, kdo to vymyslel, tuhle kravinu s krásnejma vzpomínkami. Platí jen to, co prožíváš. Zchudlý milionář nemůže mít krásný stáří vzpomínkami na to, jak měl kdysi peníze! Vlak mi ujel nožičky? Ech, co! Budu na vozíku vesele vzpomínat,

jak jsem kdysi běhal po horách! Nesmysl! Chci prachy! Chci nožičky! Dokonce myslím, že krásné vzpomínky jsou trestem, a ne radostí.

Letos je mi padesát let! Hrůzných padesát let! Když mi bylo dvacet a potkal jsem padesátiletého dědka, myslel jsem, že vylezl z hrobu. Padesát let bylo pro mě něco nepředstavitelného, něco, co když se člověku stane, tak už nemá chodit na ulici, ale obout si boty do rakve a čekat na zubatou.

Díkybohu jsem fyzicky fit, ale ten samotný fakt padesátky mě neuvěřitelně žere! Víím, že je to spravedlnost Boží, ale proč taky já?

Jsme silná generace Beatles, ty válečný děti, a už to tříská kolem nás, i můj miláček Ringo Starr v tom lítá, dokonce o rok hůře než já, a nepomůže mu ani nesmírná sláva, ani konto ve First National Bank of England! Teď můžeme svorně a oprávněně zazpívat HELP! I NEED SOMEBODY!

Nejenže vás to štve, kdykoli se podíváte do občanky, ale pohanu a psychologické rány pěstí dostáváte téměř denně, s otřesnou pravidelností. Zde je několik odporných a urážlivých případů:

1. Vypukne-li válka, vlast vás zavolá, až už bude úplně v prdeli! A všichni ostatní mrtví!
2. K razítku českého občanství už nemusíte předkládat rodný list!
3. Už se vám jenom vyká!
4. Pouštěj vás sednout!
5. Holky se smějí, když postávají s čokoládovými ježky u gymnázia!

Uvedu něco konkrétního. Moje oblíbená zubní doktorka mi spravila sedmičku vpravo nahoře a povídá: ...Chtělo by to, pane Čech, kousat teď víc na tu levou stranu.

Dvě hodiny? Ptám se už ze zvyku s plombováním.

Ne, povídá lékařka, ...už do smrti!

Povzbudivé, co?

Volal mi třeba můj přítel Čapek z televize, že by chtěli koupit práva k mé knížce Z mého života. Uvažují o tom, že by podle ní natočili seriál. Měl jsem z toho velkou radost, něco takového potěší každého spisovatele. Ale ještě než jsem se stačil nadmout pýchou, ještě než jsem si stačil radost náležitě vychutnat, přišla sprcha.

No, povídá Čapek, ...a hrál by tě Vetchý! Ondra Vetchý.

Úplně jsem zcepeněl.

Jak to, hrál by mě Vetchý. Copak jsem mrtvej?

Na druhé straně aparátu vznikla trapná pauza, protože kamarád si neuvědomil, co cítím, neb jest na tom věkově stejně, akorát si to u sebe nepřipouštíme.

Ne, ne, to ne, neber si to tak... však víš... vypadáš skvěle, ale je ti, ty vole, padesát let a jseš starej a tlustej! Pochop to, Ringo... v tý knížce je ti osmadvacet! Neber si to tak, až budem točit Tři zlatý vlasy děda Vševěda, dostaneš roli, slibuji ti to, snažil se Čapek žertovat, aby mě dostal z psychického kómatu.

Pochop to! Pochopil jsem to až příliš dobře a trochu jsem se s tím i vyrovnal, i když pochopení situace a vyrovnání se s ní jsou dva protilehlé břehy.

Což o to, zhubnout není problém, když mám motivaci, dokážu shodit deset, dvanáct kilo za půl roku. Tou motivací může být nová krásná teta, která se z ničeho nic objeví ve vašem životě, dále prostý fakt znechucení z toho, jak funíte při obouvání a pohled v koupelně na tlusté prasátko s dvojitou bradou a trojkama kozama, anebo opět náhlý psychický šok:

Prosil bych ty levisky!

Jaký číslo?

32/33 (Malinko ale zrudnete, protože víte, že toto číslo asi ne! Zkusíte si je – marno! Kraje zipu na sebe ani nevidějí!)

Podejte mi 34/33!

(Už to vypadá aspoň jako kalhoty, ale stejně je nedopnete.)

Podejte mi 36/33!

(Už je zapnete, hurá! Dusíte se a nemůžete se posadit. Do prdele!)

Podejte mi, prosím vás, o číslo větší!

To už není!

Co?

No to už není! Musel byste do nadměrných velikostí.

A motivace je tady! Představa, jak jde císař českého hardrocku do nadměrných velikostí, je pro mě tak nepříjemná, že během krátké doby dosáhnu v džínsech 36/33 poměrně volného pohybu i dýchání.

Kila se zkrátka shodit dají, ale padesátku člověk neshodí, kdyby se rozkrájel! Sebevětší vůle, chytrost, inteligence nezmohou opravdu nic proti spravedlnosti Boží.

Osobně to ovšem беру jako naprostou nespravedlnost a v bezmocném hněvu, když jsem předtím Čapka ujistil, že se mě to vůbec, ale vůbec nedotklo, si jdu ohřát švestkové knedlíky, které mi poslala matka mé uprchlé ženy Magdy. Jsou báječný! Hněv nad nespravedlivým věkem pomalinku mizí a v duši se vám rozlévá klid a mír, způsobený nejčastějším z jídel. Živočich u korýtky ve vás pomalu vítězí nad filozofem a už si nepřipustíte, že s každým v rozkoši se rozplývajícím soustem se vzdalujete džínsům 36/33 a blížíte se obchodu s nadměrnými velikostmi.

Ale žádná rozkoš není nekonečná! Najednou chřup! Dvojka vpravo nahoře vyletí z huby společně s peckou! Úplně! Bezbolestně! Navždy!

Váš zub. Váš krásný zub! Vaše dvojka vpravo nahoře, se kterou jste strávil skoro celých padesát let, je pryč! Nenávratně pryč! Jdete do koupelny k zrcadlu a zkusíte televizní úsměv. Černá díra po dvojce křičí k nebi své zoufalé padesát! Padesát! Padesát!

Job tvoju mať!

Tak tohle všechno jsem napsal 26. srpna 1993. Teď to tu je v týhle knížce a od toho, co píšu nyní, uplynul celý jeden rok! Dokonce teď už není ani toho 5. července 17.55 hod., San Feliú de Guixols, hotel Eden Roc – Španělsko, alebrž... 10. července 8.37 hod., Horní Dušnice – Krkonoše!

Tak se nad tím zamyslete! Podařilo se mi na vás převést ten strach z běžícího času? Jímá vás úzkost? Pochopili jste do morku kostí svou konečnost v nekonečném vesmíru? Pakliže ano, můžeme pokračovat a pustíme se do úvodu!

Mušketyr po 14 letech aneb předmluva k soubornému vydání	9
Předmluva k prvnímu vydání.....	13
Úvod.....	19
První kapitola.....	31
Bezpečný styk se ženami.....	35
Kup jí kožich – bude pokoj.....	37
Muž a žena – úhlavní nepřítelé	42
Pomsta je sladká, když si počkáš třicet let!.....	46
Čestné neférovosti – svaté lži.....	53
Jak se kapelník H. přišukal do rodiny	55
Ne, pítí ne! To patří mému miláčkovi!.....	58
Jeden bude šukat, druhý obohacovat!	62
Miláčku, holoubku, jak můžeš být tak zlý!	72
Já, nebohé kachňátko, co jsem komu udělalo?	80
Kulíme, kulíme, hore po dědině	101
Poprvé v masážním salónu – 1. část.....	115
Šťastná banka.....	119
Žurnál I	124
Poprvé v masážním salónu – 2. část.....	130
Sídlištní boháč a Jelena Vladimírovna	136
Poprvé v masážním salónu – 3. část.....	149
Žurnál II	152
Kniha – plus	161
Krásné odpoledne I	164
Krásné odpoledne II	167
Žurnál III	170
Ukojené děvčátko, záruka věrnosti.....	171
Jiří Mucha I.....	175
Přijed', krásně si zašukáš.....	185
Kvalita tlupy v rukou ženy	195
Jiří Mucha II.....	202
Žurnál IV.....	210
Božský Miki Volek!	212
Trestání kurev	217

Vyrážka	225
Copak to tu máme? Lulánka!	230
Copak to tu máme? Hemoroidy!	231
Impotent	237
Žurnál V	244
Já musela a ona ne!	250
Jak to ty ženský berou?	255
Tatínku, maminko, nechcete si to nechat?	260
Sociální a intelektuální přemísťování samic a samců	267
Jiří Mucha III.	276
Pohled z druhé strany	277
Zpráva dobrá a velmi veselá	283
Zpráva špatná – podvedený starožitník	283
Osnova – námět	287
Žurnál VI	288
Nepiš, Čechu! Budu!	289
Haná – prdel zakopaná	291
Přivázaná J. a její sestra	295
Shazování parohů aneb vrácená čest	298
Úchyláci... úchyláci... malované děti! Nasedají do lodiček, jako šípka letí... letí... letí... letí...	300
Seznámení s tátou	303
Igelitáři	305
Úchyláci šmíráci	308
Zn.: Kdo se podívá – dobře zaplatíme!	309
Úchyláci – metličkáři – sado – maso – prasáci	313
Baci baci baci!	313
Jak jsem dostala do držky, až jsem se z toho posrala!	316
Žurnál VII.	324
Lehké ženy – prostitutky, zvané lidově kurvy	325
Rozbor skutečného rozhovoru z denního tisku	331
Žurnál VIII	335
Rozloučení s milým čtenářem	336
 Vydavatelská poznámka	 337
František Ringo Čech (<i>Ivan Mládek</i>)	339
Komentovaný jmenný rejstřík	343